

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

พูดเปิดอกในสภา

เมื่อวานนี้เอาของไปส่งโรงพยาบาลนาบูลง ได้อยู่เมื่อไร สถานีรถไฟเรียบร้อยแล้วยังใครผ่านไปผ่านมาสถานีรถไฟอุครฯ ยังไม่เสร็จหรือ นี่ก็นายสถานีรถไฟยกขบวนมาขอซ่อมสถานีรถไฟ เราก็เลยทำให้บ้าง สถานีรถไฟเป็นสถานีแผ่นดินนี่นะ ควรอยู่ในความรับผิดชอบของงบประมาณ อย่างน้อยไม่ได้หรือ ว่าไม่ได้ เอาเงินส่วนตัวไปซ่อมหมดไปหลายแสนแล้ว ก็เลยหมดเงิน มองหาใครก็ไม่เห็น เห็นแต่หลวงตา จึงยกขบวนมาขอ เราก็เลยให้ซ่อมหมดสถานีรถไฟ ทั้งทำห้องน้ำห้องส้วมใหม่นะ ทำไปหมด เปิดให้เลย ถ้าว่าให้แล้วก็เปิดให้เลย เพราะนั่นเป็นจุดรวมใหญ่ที่นี่นะ เราเห็นความสำคัญของส่วนรวมใหญ่ก็เลยต้องช่วย ช่วยมาก สถานีรถไฟนี่ช่วยมาก เพราะเป็นสถานีรถไฟจังหวัดด้วย สถานีใหญ่ซ่อมหมด แลวนั้นซ่อมจนหมดเลยจนกระทั่งสถานีรถไฟ

เข้าในป่าในเขาที่ไหนไปหมดแล้ว ที่นี้ย้อนมามาตลาดสถานีรถไฟอุครฯ ของเล่นเมื่อไร เงินเป็นล้าน ๆ นะไม่ใช่ร้อย ๆ เดียวนี้โรงเรียนก็ตั้งสามโรงสี่โรง..โรงเรียนนะ อย่างนั้นละมาทุกด้าน ช่วยตลอดเวลา โรงเรียนแต่ละหลังเงินเป็นล้าน ๆ ขึ้นไปเลย สองชั้นก็หลายล้าน ชั้นหนึ่งก็มี สองชั้นก็มี ให้ทั้งโต๊ะทั้งเตียงทั้งอะไหล่หมดก็มี ให้หมดเลยก็มี เดียวนี้ยังอยู่สองสามโรง.โรงเรียน ระลึกไม่ได้นะ เห็นบิลมาถึงรู้ บิลมารับเงินถึงรู้ อ้อ ที่นั่น..จ่ายเพราะตอบรับกันเรียบร้อยแล้ว ตกลงกันแล้ว แต่เราลืมไปเฉย ๆ มาทางนั้น เดียวมาทางนี้ต้องดูบิลมาจากไหน คือมากต่อมาก

นี่ละอำนาจแห่งความเมตตา ดูเอาซิพี่น้องทั้งหลาย ความเมตตาไปถึงไหนเย็นไปถึงนั้น ถ้าต่างคนต่างมีความเสียสละ ต่างคนต่างมีความเมตตาเห็นอกเห็นใจกันแล้ว โลกนี้จะไม่ค่อยร้อนนักนะ จะพอมิน้ำดับไฟเย็นกันตามจุดตามแหล่งไปละ อันนี้มีแต่ความเห็นแก่ตัว ความตระหนี่ถี่เหนียว เขาก็กวาดเข้ามา เราก็กวาดเข้ามา ที่จะกวาดให้กันไม่มี โลกก็

ร้อน นี่ละโลกของกิเลส ท่านว่ากิเลสกับธรรม เหมือนอย่างสมัยปัจจุบันนี้เขาว่ามานเหล็ก ม่านประชาธิปไตย ก็คือประชาธิปไตยหมายถึงธรรม ม่านเหล็กหมายถึงกิเลส อยู่คนละ ฟากม่าน

ม่านของกิเลสไปไหนร้อนที่นั่น เป็นไฟไปหมดเลย ม่านเหล็กรูปร่างเราเห็นไหม เมือง ไทยเราจนจะแตก ครูกับนักเรียนก็ไล่อันออกจากโรงร่ำโรงเรียน แตกกระจัดกระจาย เห็น ไหมเก่งไหมไพนรค นี่ละเขาเรียกม่านเหล็ก ไปที่ไหนร้อนที่นั่นเลย เดียวนี้ก็สงบไป คงจะ เห็นโทษของมันง่าย ถ้าไม่เห็นโทษของมันง่ายก็จมไปเลย โลกนี้ก็เป็นโลกสัตว์ล้วน ๆ เลย แหละ เอาทางไปติดเสียหมดเลยมนุษย์เรา ทางหมานี่ หมาอยู่ในวัดในบ้านไม่ได้นะ วิ่งเข้า ป่าหมดเลย ไม่งั้นคนไปแย่งทางหมามาใส่ซี เป็นหมาแล้วไม่มีทางเข้ากับหมาไม่ได้ซี อยาก เข้ากับหมาก็ไปแย่งทางหมา

ไปพิจารณาซิ ที่พูดเหล่านี้ให้พิจารณานะนี้ นี่ละถ้าเรื่องพื้นเรื่องไฟไปไหนเป็นอย่าง นั้นละ เผาไปเลยไม่มีเว้น เผาไปได้ทั้งนั้น ถ้าธรรมไปที่ไหนเย็นไปหมด ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ชาติชั้นวรรณะไม่มี ลงในคำเดียวว่า สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลาย เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น ครอบคลุมเลย เสมอภาค เห็นอกเห็นใจกันทั่วถึงหมดเลย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าฟังเอาซิ

คำว่า สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลาย เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้ง สิ้น คือสัตว์ทุกตัวเกิดมาด้วยอำนาจของกรรมทั้งนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยอำนาจของชาติชั้น วรรณะ ยศถาบรรดาศักดิ์อะไร เกิดขึ้นมาด้วยอำนาจของกรรม กรรมเป็นพื้นฐานที่จะให้ เกิด นอกนั้นก็แตกเป็นแขนงออกไป สุจริตบ้าง ทุจริตบ้าง แล้วแต่จะเกิด นั้นเป็นเรื่องนอก ต่างหาก

หลักของกรรมนี้เป็นหลักใหญ่ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามกัน แม้แต่ สัตว์เดรัจฉานท่านก็ไม่ให้ดูถูกเขา เวลานี้เขาเสวยกรรมอยู่ในวาระของกรรมของเขาอย่าง นั้น ๆ เป็นชั้น ๆ ไปเลย ท่านจึงไม่ให้ประมาท มันเป็นวาระ ๆ เวลาพ้นแล้วเขาสูงกว่าเราก้ ใต้ ก็เหมือนอย่างคนลงมาจากบ่อน้ำ ลงมาจากหลุมจากบ่อแล้วขึ้นภูเขา ที่แรกเขาอยู่กัน

บ่อ พอขึ้นมาแล้วเขาขึ้นภูเขาสูงกว่าเราอีก

กรรมไม่แน่นอนแล้วแต่ใครสร้างของใครเอาไว้ นี่เป็นหลักตายตัวธรรมชาติของวิภูวน เป็นอย่างนี้ นอกวิภูวนแล้วหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง นิพพานไม่มีที่ว่อย่างนี้ เพราะ ฉะนั้นผู้บริสุทธิ์แล้วจึงเสมอกันหมดเลย เป็นอันเดียวกันเลย ไม่มีว่าสูงกว่าต่ำ แต่อยู่ในกฎ ของวิภูจักรแล้วต้องมีสูงมีต่ำตามอำนาจของกรรม กรรมเป็นหลักใหญ่มากที่สุดเลย

ชาวพุทธเราจึงอย่ามองข้ามกรรมนะ ถ้าอยากอยู่ด้วยกันเป็นสุขให้เชื่อกรรมทุกคน ใครจะสูงจะต่ำอย่าดูถูกเหยียดหยามกัน มันเป็นตามขั้นตามตอนของกรรมที่ได้เสวยแต่ละ ราย ๆ ไป ดูถูกกันนี้ก็เท่ากับดูถูกเจ้าของ เป็นคนลืมตัวละ ดูถูกคนอื่น เหยียดหยามคนอื่น นี้คนลืมตัว คนนี้คนจะจม ไม่ใช่ของดีนะ การดูถูกเหยียดหยามกันไม่ใช่ของดี คือเหยียบ ย่ำตัวเองนั่นแหละไม่ใช่เหยียบย่ำใคร ลืมตัวทันที

คิดดูพระพุทธเจ้าท่าน พระปวัย ปุติคัตตติสสะ แปลว่า ร่างกายเน่าหมดทั้งตัวเลย จนพระไม่กล้าจะอุปถัมภ์อุปฐากได้ ดูแลไม่ไหว เน่าหมดทั้งตัว ก็เป็นกรรมของท่านอัน หนึ่งมา อุปนิสัยของท่านสูง เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทองนะ ร่างกายเปื่อยเน่าไปหมด แต่ใจนั้น พร้อมที่จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าเสด็จมาทรงอุปฐากเองเถียวนะ มาดูแล เอง ทั้งที่พระพุทธเจ้ากับ ปุติคัตตติสสะ ร่างกายเน่า เป็นกิเลสแล้วก็ไม่สมควรอย่างยิ่ง ที่ พระพุทธเจ้าจะมาคลุกเคล้ากับสิ่งเหล่านี้ มันจะไปอย่างนั้นนะกิเลส แต่พระพุทธเจ้าว่า อย่าว่าสิ่งเหล่านั้น ของเราก็มีเหมือนกันกับนี้ มันเนาอยู่ภายในไม่เนาอยู่ภายนอก นี้ออก มาภายนอกต่างหาก

นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น ดูทั่วถึงหมด มาทรงอุปฐากเอง ต้มน้ำต้มน้ำชาโลมทุกสิ่งทุก อย่าง ทรงทำเอง พระก็รุ่มกันมาเลย เห็นพระพุทธเจ้ามาทรงทำเอง ในชาติกตำรามืออย่าง นั้น เห็นไหมพระพุทธเจ้าถือสูงถือต่ำที่ไหน ออกจากนั้นแล้วก็ทรงให้โอวาทสั่งสอนเรื่อง กรรมเป็นยังงี้ ๆ นี้ละไม่ให้ดูถูกกัน ดูชื่อนี้กรรมแสดงไม่ใช่อะไรที่ไหนมาแสดง กรรมของ ตัวเองมาแสดง แต่กรรมดีก็แสดงอยู่ภายใน ที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานก็อยู่ภายใน

อันนี้กรรมที่เสวยมาตามระยะ ๆ ของธาตุของชั้นของวิบากกรรมอันนี้มันก็เป็นอย่าง

นี้ วิบากกรรมอันดีของภายในจิตก็เป็นอย่างนั้น ไม่ได้เคล้ากันนี่นะ พอเทศนาว่าการจบลงแล้วเป็นพระอรหันต์ บรรลุธรรมปឹងขึ้นเลย นั่นละผ้าชีริ้วห่อทอง กรรมที่วิบากสร้างมาก็เป็นของมันเอง จนกระทั่งร่างกายเนาใครดูไม่ได้เลย พระเณรแตกหนีหมด พระพุทธเจ้าทรงมาอุปัฏฐากเอง ภายในก็พระพุทธเจ้าทรงอุปัฏฐากเองจนกระทั่งบรรลุธรรม นั่นละมันไม่เหมือนกันนะข้างนอกข้างใน เห็นเขารุ่นง่ามตัวมเตี้ยม ๆ อย่าไปตำหนิเขานะ ภายในเป็นอันหนึ่งของหัวใจแต่ละคน ๆ ท่านจึงไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามกัน ดูกันให้ดูด้วย สัพเพ สตฺตา อย่าไปดูด้วยการดูถูกเหยียดหยาม ทำลายตัวเอง

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ให้เสมอภาคกัน เชื่อกรรมแล้วเสมอภาค อยู่ด้วยกันเป็นสุข ไม่ว่าใครจะอยู่บ้านนอกในเมือง ในป่าในเขาที่ไหนก็ตาม อยู่ได้ด้วยอำนาจของกรรม ๆ ด้วยกันทั้งนั้น ท่านจึงไม่ให้ดูถูกกัน อยู่ตามอำนาจแห่งกรรมของตน เสวยตามวาระ ๆ ไป พระพุทธเจ้าจึงไม่ให้ประมาท ห้ามทีเดียวนะ สัตว์อยู่ในท้องก็ยังไม่ให้ไปทำลายคิดดูซิ ขนาดนั้นนะพระพุทธเจ้าเคารพ เคารพกรรมอันนี้ กรรมของสัตว์ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเอง แล้วก็ทรงทำหน้าที่ของศาสดาที่เต็มไปด้วยเมตตาเสมอภาคกันกับสัตว์ทั้งหลาย ต่างกันอย่างนี้นะ

พอพูดถึงนี้แล้วก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ในกรุงเทพ ทุกข์จนมาก นี่ก็กรรมอันหนึ่งของแกเหมือนกัน ไปที่ไหนเขาบู้ปากเลย ๆ เขาไม่ยอมให้เข้าไปหน้าร้านเขาเลย เขามาพูดให้ฟังไม่ใช่เราเอาคำพูดสุ่มสี่สุ่มห้ามาแล้ว เวลาเขาจมนองเห็นเขากินข้าว โธ่ (ว่างั้นนะ) น้ำลายไหล มองหาอะไรที่จะกินก็ไม่มี ความจนก็จน ความหิวก็หิว ลูกก็อยู่อกแม่ แม่ก็จะตาย ลูกก็จะตาย เขาเล่าให้ฟัง

ที่แรกออกทางหนังสือพิมพ์ก่อนเรื่องผู้หญิงคนนี้ จากนั้นเราก็สืบเสาะไปจนกระทั่งถึงตัว ให้นักหนังสือพิมพ์นักข่าวไปติดต่อให้จนกระทั่งถึงตัว แล้วได้ตัวมาคุยกัน พูดตามความสัตย์ความจริง ทั้งพูดทั้งน้ำตาร่วงพูดตามความเป็นจริง นั่นละเวลาแกเสวยกรรมของแกก็เป็นอย่างนั้น ไปที่ไหนเขาบู้ปากเลย เขากล่มน้ำลาย เขาไม่ให้เข้าร้านเขา เขาดูถูก เขามาเล่าให้ฟังเราก็สงสาร เลยช่วยเลยแหละ ช่วยขึ้นปัจจุบันเลยนะไม่ใช่ธรรมดา ชื้อบ้านให้

ทั้งหลังเลย บ้านราคาก็แสน ชัดช่องอะไรให้หมดเลย ผิงผิงติดขึ้น

ที่นี้ร้านที่บู้ปากก็มาประจบประแจงแก มาเลียแข้งเลียขาแก เห็นว่าแกมีฐานะ อย่างนั้นชิวเวลานั้นก็บู้ปากใส่เขา ถ่มน้ำลายใส่เขา ที่นี้ก็มาเลียแข้งเลียขาเขา นี่เห็นไหมโลกสกปรก เห็นเขาอยู่ในสภาพนั้นก็เหยียบย่ำลงไปอีกนะ แทนที่จะยกยอเขาขึ้นด้วยความเมตตาสงสารเขากลับเหยียบย่ำลงไปอีก ที่นี้เวลาเห็นเขาดีขึ้นมาแล้ว มาประจบประแจงเลียแข้งเลียขาเขาอีก นี่เขาก็มาพูดให้ฟัง เห็นประจักษ์อย่างนี้เอง เราช่วยจริง ๆ ช่วยจนพินได้เลย ร้านขายของก็ซื้อให้ เป็นร้านที่ขายของดีเขาจะแข่งให้ก็ซื้อให้เลย เขาก็เข้าทำหน้าที่แม่ค้าใหญ่ตรงนั้นเลยเทียว บ้านซื้อให้ราคาหลายแสน

ได้ฟังสภาพอย่างนั้นแล้วสงสาร เราช่วยทันทีเลย แล้วพวกที่บู้ปากถ่มน้ำลายใส่เขากลับมาประจบประแจงเลียแข้งเลียขาแก เห็นไหมความหยาบของคนมันหยาบทั้งสองด้าน เวลาบ้วนน้ำลาย ใส่เขาบู้ปากใส่เขาก็เป็นตำประเภทหนึ่ง ที่นี้มาประจบประแจงเขาอีกก็ตำอีกประเภทหนึ่ง นี่ละอย่างนี้เราช่วยโลก เวลามาสัมผัสเราก็พูด ที่ไม่พูดมากกว่านี้ละ ทำนองเดียวกันนี้มีเยอะ

เพราะฉะนั้นเราจะเอาเงินมาจากไหนพิจารณาซิ มันก็อย่างนี้จะว่าไง เราจะหามาจากไหน ไม่ใช่แม่ น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง แต่ความเมตตาที่น้อยยามาเทียบแม่ น้ำมหาสมุทรทะเล ชีปะตี้วางั้นเลย ครอบโลกธาตุจะว่าไง เราทำนี้เราทำด้วยความเมตตาจะทำต่อโลก เพราะฉะนั้นเราถึงได้บอกบางคน อย่าลืมนื้อลืมตัว เห็นเราประกาศก็อังกี้เกี่ยวกับให้ช่วยชาติบ้านเมืองอะไร เราไปที่ไหนถามหาแต่ทองคำ ถามหาแต่เงิน บางคนก็จะมาคิดไปแบบบู้ปาก ว่าหลวงตานี้เป็นคนขอทานไปบ้าง ไม่ได้คิด ว่าเราแบกมันขึ้นจากหล่มลึกเลย

บางคนลืมตัวได้นะ ไม่รู้ว่าเราแบกคนทั้งประเทศขึ้นจากหล่มลึกด้วยวิธีการอย่างนี้ ก็ จะเห็นว่าเราเป็นคนขอทานไป เราบอกตรง ๆ เราไม่ได้บกพร่องอะไร เราพอทุกอย่างแล้ว เราพูดตรง ๆ เราช่วยโลกด้วยความเพียงพอของเรา เราไม่มีบกพร่อง สมบูรณ์เต็มที่เลย ไม่มีอะไรจะเพิ่มเติมอีกแล้ว เราพูดตรง ๆ ธรรมเราก็ไม่หาแล้ววางั้นเลย แต่ก่อนเราหาธรรมแทบเป็นแทบตาย เดียวนี้เราไม่หาแล้ว ทำไมจึงพูดอย่างนั้นได้ฟังซิ ก็ธรรมกับหัวใจ

เป็นอันเดียวกันแล้ว หาอันใดหาที่ไหนอีก ความหมายก็ว่าอย่างนั้น ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วแล้วหาอะไร หามาใส่ที่ไหน มันเป็นอันเดียวกันแล้วจะไปหามาใส่อะไร

เราช่วยโลกอย่างนั้น เราช่วยด้วยความเมตตาจริง ๆ ไม่ได้ช่วยเล่น ๆ ใครจะพิจารณา ยิ่งไงก็พิจารณาซิเวลายังมีผู้นำอยู่ เราก็บอกแล้วว่าผู้นำไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เราหาแล้วหาผู้นำ หาก่อนใครแล้วก่อนที่จะมาแสดงตัวนี้ หากจนไม่มีช่องที่จะหา หหมดทางที่จะหา หาทางออกไม่ได้ จึงได้วกเวียนมาหาเจ้าของเอง จึงได้แสดงตัวอย่างนี้ออกมา บางคนก็จะลืมหูลืมตา เห็นเราพูดอย่างนั้น ว่าหลวงตานี้เป็นคนขอทาน เป็นคนยากไร้เชยๆใจคนไม่มีราคำราคา คนขอทาน ไปที่ไหนคนแตกฮือ ๆ ก็จะไปอย่างนั้น

ไปที่ไหนความจนแตกฮือต่างหาก เราไปที่ไหนให้ความจนแตกฮือต่างหาก ความสมบูรณ์พูนผลหนุนขึ้นแทนที่ ๆ ต่างหาก ที่เราพาดำเนินดำเนินอย่างนั้น ไม่ได้ดำเนินเพื่อความลุ่มจมแก่บ้านแก่เมืองแก่ตัวเองนะ คนผู้คิดอย่างนั้นมันก็คิดได้นะ เพราะมันคิดตื่น ๆ คนหนึ่งไม่ได้คิดตื่น แบกคนทั้งประเทศตื่นเมื่อไร ก่อนที่จะมาแบกคนทั้งประเทศคิดจนอกจะแตกแล้ว ฟังซินะ ไม่มีทางออกจึงได้เอาตัวมาเป็นตัวประกันยกชาติไทยของเราขึ้น

นี่ถ้าหากว่าเรามีนะ เราจะไม่กวนชาวบ้านชาวเมืองเลย แต่ของเราคนเดียวพอแล้ว ตูมเดียวทั่วประเทศไทย ชั่วโมงเดียวหมด เรียบวุธหมดเลย แต่เราไม่มีนั้นซิจึงได้เรียกร้องให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ช่วยกันเพื่อยก ถ้าเรามีแล้ว โอ๊ย ไม่ยาก เราไม่ถามใครให้ลำบากเสียเวล่ำเวลา ยกตูมเดียวเลยท่วมปั๊บเลยเทียว ความจนลงทะเลหลวงมองตามหลังไม่ทันเลย มันจมไปเลย แต่นี้ก็เพราะไม่มีนั่นเองจึงได้ขอร้องจากพี่น้องทั้งหลายให้ช่วยกัน อันนี้ไม่ใช่กำลังของคนคนเดียวจะยกได้ มันกำลังของทุกคนที่จะยกชาติของตนขึ้นถึงถูกถึงต้องได้พยายามอย่างนี้

เมื่อมันหนักมากก็พักไปเป็นระยะ ๆ เพราะเวลานี้แก่มากแล้ว เดินไปก็โซซัดโซเซแล้ว กำลังวังชาไม่มี แต่จิตใจนั้นแข็งแกร่งตลอดเวลา ไม่งั้นไปไม่ได้นะ นี่เราไปด้วยอำนาจกำลังใจกำลังความเมตตาต่างหาก ที่เราตะเกียกตะกายอยู่ทุกวันนี้ ใจเป็นสำคัญมากนะ ใจเป็น

สุร่างกายจะเป็นไรก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ใจซึ่งเป็นส่วนใหญ่เป็นสำคัญมาก

การที่พระอรหันต์ท่าน เวลาท่านนิพพานแล้วท่านตายไปแล้ว อัฐิของท่านถึงกลายเป็นพระธาตุ คืออัฐิของท่านเป็นร่างกายส่วนหยาบก็ตาม แต่ได้รับการชักฟอกจากจิตที่บริสุทธิ์แล้ว เลยกลายเป็นร่างกายที่ละเอียด เวลาตายแล้วอัฐิก็กลายเป็นพระธาตุได้ เพราะอัฐินั้นได้รับการชักฟอกจากจิตที่บริสุทธิ์เรียบร้อยแล้วเวลาที่ยังครองร่างอยู่ เวลาตายแล้วอัฐิท่านจึงกลายเป็นพระธาตุ คือจิตที่บริสุทธิ์ฟอกร่างกายนี้โดยหลักธรรมชาติเอง คือเป็นเองอยู่ในนั้น

ยิ่งท่านเข้าสมาธิสมาบัติแล้ว ก็ยิ่งเป็นการชักฟอกร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ๆ ถ้าท่านอยู่ธรรมดา ครองชั้นธรรมดา ก็เป็นการชักฟอกอยู่โดยอัตโนมัติ ที่นี้ร่างกายก็สะอาด สะอาดตามส่วนของธาตุที่หยาบ สะอาดภายใน เวลาตายแล้วอัฐิก็กลายเป็นพระธาตุ อย่างของพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ โห พิสดารมากนะ สมท่านครองชั้นด้วยจิตที่บริสุทธิ์มานาน ท่านได้หลักสำคัญก็คือพรรษา ๒๒ อยู่ถ้ำสาริกา ที่ท่านว่าจิตของท่านรวมนี้ โอ้ย โลกธาตุราบเป็นหน้ากลองเลย สว่างจ้า ท่านเล่าให้ฟัง

เราก็พูดตามหลักความจริง ใครจะว่าไอ้ว่าอวดเราไม่สนใจ เพราะธรรมเป็นของจริง ออกตลาด ได้ทุกแห่งทุกมุมไม่สะทกสะท้าน จึงเรียกว่าเป็นของจริง ถ้าเป็นของปลอมแล้วจะลอบ ๆ มอง ๆ เช่นอย่างเงินปลอมไปซื้อของเขาอย่างนี้ ย่านไหนตลาดไหนที่มีคนฉลาดมาก ไม่กล้าเข้าไปซื้อของนะ เดี่ยวเขาจับได้ ถ้าที่ไหนเชื่อ ๆ เขามักจะเอาเงินปลอมไปซื้อของตามที่คนเชื่อ ๆ นั้นละถ้าเป็นของปลอมมันจะเลือกเข้าที่นั่นที่นี้ไม่สง่าผ่าเผย ถ้าเป็นของจริงเด็กถือไปก็ได้ ธนบัตรจริงเด็กถือไปก็ได้ ใช้ได้หมด ถ้าเป็นของปลอมไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ถือไปปลอมทั้งนั้น

อันนี้ธรรมของจริงไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ ไม่ว่าใครรู้ใครเห็นใครเป็นแสดงออกได้ทั้งนั้นไม่สะทกสะท้าน เพราะผู้นั้นเอาของจริงมาพูด ไม่ได้ปลอมเหมือนกิเลส กิเลสมันปลอม แต่เราต่างคนต่างเสกเป็นบักกันไปเลยให้เป็นของจริง มันจะจริงได้ยังไง ชี้หมาต้องเป็นชี้หมาอยู่นั้นแหละ เสกยังไม่ถึงใจก็เอามาตมดูซิ เป็นยังไงชี้หมามันหอมหรือมันเหม็น เอา

มาดมดูซิ ถ้ายังไม่ถึงใจอีกก็ฟาดเข้าในปากเลย เคี้ยวเลย เอา ๆ ให้เห็นชัด ๆ อย่างนี้ซิ นั่น
 ละธรรมท่านเปรียบเทียบเข้าไปเป็นชั้น ๆ เข้าไป นั่นละของปลอมเป็นอย่างนั้น อยู่ไหนก็
 ปลอมไปหมด ถ้าของจริงอยู่ที่ไหนก็จริงไปหมด

ท่านอยู่ถ้ำสาริกา นั้นเวลาท่านได้รับความทุกข์นั้น นี่ละคนเราเวลาจนตรอกจนมุมจริง
 ๆ ช่วยตัวเองได้นะ ปัญญาตัวเอง ของท่านก็เหมือนกัน ท่านเป็นโรคท้อง ยานี้ก็เคยบำบัด
 กันได้เป็นระยะ ๆ ไปท่านว่า แล้วไปอยู่ในถ้ำสาริกา ก็เป็นยาสมุนไพรมีอยู่ตามที่ท่านพัก
 เขาก็บอกแล้วก่อนที่ท่านจะขึ้นไปว่า พระตาย ๔ องค์แล้วถ้านี้ เขาจึงถามว่านี่ท่านจะตาย
 องค์ที่ ๕ เหรอ เขาบอกท่านไม่ฟัง ท่านบอกให้เขาพาไปส่งขึ้นถ้ำสาริกา นี่ท่านจะตายองค์ที่
 ๕ เหรอ เขาว่าอย่างนั้น โอ้ย ที่ไหนก็ไม่ว่าแหละ (ท่านว่าอย่างนั้น) ขอไปดู ควรอยู่ที่อยู่
 นั้นฟังซิ ท่านพูดต่อมตมของท่าน ควรอยู่ที่อยู่ ควรลงก็ลง ให้ไปดูเสียก่อน

ทางจิตท่านไม่ได้เป็นอย่างนั้นท่านเล่าให้ฟัง ที่ไหนมันไม่ตายนะ ท่านว่าอย่างนั้นที่
 เดียวนะ ถ้าไม่ถ้ามันตายทั้งนั้นนี่นะ ป่าช้ามีอยู่ทั่วไป นั้นในใจของท่าน แต่เวลาพูดออกมา
 เข้าไปดูเสียก่อนมันควรอยู่ที่อยู่ ไม่ควรอยู่ที่ลงเสีย ท่านว่าอย่างนั้น พอขึ้นไปแล้วโรคก็
 กำเริบใหญ่เลย นี่เรานี่จะเป็นองค์ที่ ๕ จริง ๆ เหรอท่านก็ว่าอย่างนั้น เอ้า ห้าก็ห้า ท่านไม่
 ได้ถ้อย เอ้า ห้าก็ห้าว่างั้นเลย เอายาอะไรมาฉันก็ไม่ มีน้ำยาเลยแหละ สุดท้ายท่านบอกว่า
 ยากำอยู่ป่าเข้าป่า มันเป็นอะไร เอ้า เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ยาที่กำลังเอามาต้มแล้วป่าเข้าป่า
 เลย ทั้งหมด เข้าในถ้ำเลย ถ้ำเล็ก ๆ เราไปดูหมดแหละ ที่ท่านบอกตรงไหนไปดู

ที่นี้เวลามันเอาจริง ๆ มันก็หนักจริง ๆ หนักก็พิดกันเลย..ทุกขเวทนา เอากันเต็ม
 เห็นยาว เอ้า เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เอาสนามรบนี้เป็นป่าช้า สนามรบกับความทุกข์ความ
 ทรมาน กับกิเลสตัณหาที่เกิดความฟุ้งซ่านวุ่นวายต่าง ๆ ขึ้นในนั้น พิดกันในนั้นเลย เอ้า
 เป็นก็เป็น ตายก็ตาย พอได้ที่มันก็พริบเลย พอลงได้จิ้งหะแล้วพริบทันที ดับหมดเลย
 โลกธาตุสว่างจ้าไปหมดเลย ไม่มีอะไรปิดบังลึกลับ สว่างจ้าไปหมดเลย ที่เราพูดถึงเรื่องผี
 ใหญ่ที่มันจะมาตีท่าน อย่างนั้นแล้วเห็นไหมละ แยกเหมือนท่อนเหล็กจะมาตีท่าน ดังที่
 เขียนในประวัติ เดียวนี้ลืมหืมแล้ว นี่ก็เป็น นี่ละความจริง

ปีพธช ๒๒ ท่านได้หลักเกณฑ์ไม่หวั่นไหวตรงนั้นละ ทั้ง ๆ ที่กิเลสมีอยู่นะ แต่ว่าหลักธรรมนี้เข้าสู่ใจแล้ว ไม่หวั่นไหวเลย เชื่อแนต่อมรรคผลนิพพาน กล่าวหาญตั้งแต่นั้นมาไปได้หลักเกณฑ์อันใหญ่หลวงที่ถ้าสาริกา

สิ่งเหล่านี้มันมีตั้งแต่ครั้งนั้นเธอ ทุกวันนี้ก็ทำลงไปซีใครจะทำ สิ่งที่จะเจอของจริงมีอยู่ เป็นแต่เพียงว่าหลับตาดูเฉย ๆ ไม่เห็น เวลาลืมตาปั๊บก็เห็นอย่างท่านเห็น เราพูดไม่ใช่อวดนะ จนได้ไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟัง อยู่หนองผือ พิจารณาร่างกายนี้แหละ พิจารณา ลงไป ๆ ดึก ๆ นะ พิจารณา ลงไป ๆ ร่างกายมันเป็นของมันเอง เวลามันจะเป็นขึ้นมา มันแปลกนะ ไม่มีใครช่วยไม่มีใครตกใครแต่ง มันหากเป็นของมันเอง พอจิตจ่อลงไปจุดเดียวเท่านั้น ร่างกายจะทำงานของมันเอง ผุพังแตกสลาย สลาย ๆ ลงไป พังลงไป ก็ยิ่งสนใจ ยิ่งดูความเป็นของมัน นั่นละธรรมท่านแสดง อันหนึ่งเหมือนผู้ดู อันหนึ่งเหมือนธรรมแสดง ลวดลายต่าง ๆ สุดท้ายร่างกายนี้ก็พังลงไป ๆ หมด ยังเหลือแต่กองกระดูก พิจารณา กองกระดูก กระดูกเหล่านี้มันก็เป็นดินเหมือนกัน เหล่านี้ก็เป็นดิน ส่วนที่ละเอียดมันก็ลงไปก่อนแล้ว อันนี้ส่วนหยาบมันก็จะลงเป็นแผ่นดินอันเดียวกันนี้แหละ พอว่าอย่างนั้นพริบเลย นั่นเห็นใหม่ละ ลงก็พริบหมดเลย โลกธาตุดับหมด

โอ้โฮ อัศจรรย์ ลงเป็นชั่วโง่ ๆ นะ เจียบเลย แต่ธรรมชาติที่รู้ไม่ได้เจียบตัวเอง สว่างจ้าเลย มันเจียบสิ่งมาเกี่ยวข้องต่างหาก วางไปหมดเลย โลกธาตุนี้วางเปล่าไปหมด โอ้โฮ อัศจรรย์ เป็นชั่วโง่ ๆ จิตถึงค่อยถอนขึ้นมา พอถอนขึ้นมาแล้วกำหนดดูต้นไม้ภูเขา กำหนดดูกุฎิศาลาไม่เห็นเลย วางไปหมด ลืมตาดูก็มองเห็นเป็นร่าง ๆ แล้ววางไปหมด ตานี้เห็นพอเป็นร่าง ๆ เกา ๆ นะ ส่วนใหญ่ของจิตมันทะลุไปหมด วางไปหมดเลย อัศจรรย์

ขึ้นไปเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็ขึ้นทันทีเลย เอ้อ ได้หลักพยานแล้ว อย่างนี้จะผมเป็น ท่านก็ยกนั้นละขึ้นมา ขึ้นอย่างขึงขังตึงตัง ผมเป็นที่ถ้าสาริกาเป็นอย่างท่านมหานี้ละ เอาเลยได้ การ ขึ้นเลยนะขึงขัง นั่นเห็นใหม่ธรรมเข้าดลใจท่าน ก็อกน้ำที่ใสสะอาดท่านก็ผางออกมาเลย เราก็ฟังอย่างเคลิ้มเทียว ใครบอก มันเป็นขึ้นมาเองมัน จึงไปพูดให้ท่านฟังได้อย่าง อาจหาญ เอาความจริงไปพูด ท่านก็รับขึ้นเลยทันที เออเอาละที่นี้ได้การ ผมเป็นอย่างนี้

แหละที่ถ้าสาริกา เอาที่นี้ได้การ ๆ ผิงผิงตึงตึงเลย

สองต่อสองนะ เสียงลั่นอยู่ในห้อง เรากับท่านไม่มีอะไรกัน มันเหมือนพอกับลูกนั้นแหละ จะเข้าหาท่านเมื่อไรท่านไม่เคยห้ามนะ กับเรานะ องค์กรอื่นไปยุ่งไม่ได้นะ แม้ท่านป่วยก็เหมือนกัน ใครจะไปยุ่งท่านไม่ได้นะ ถ้าเราขึ้นเมื่อไรท่านไม่เคยว่าอะไรเลย ไม่เคยนะกับเรา ท่านนอนอยู่ เราไปปั๊บบ เข้าไปถึงเท้าท่าน เพราะเราก็ดมุนตัวของเราธรรมชาติของเรา ไปกราบเรียนเรื่องธรรมชาติ ท่านก็อธิบายให้ฟังปั๊บบ ๆ เราก็ลงปั๊บบไปเลย

ท่านไม่เคยห้ามเรานะ นี่ที่แปลกอยู่ ไม่เคยได้ยินเลยว่าห้ามว่ามาทำไมไม่เคยมี ทั้ง ๆ ที่พระเณรเข้าใกล้ไม่ได้ เราไปเมื่อไรได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะกลางค้ำกลางคืน เวลาไหนได้ทั้งนั้นเลย ก็มีแปลกอันหนึ่ง ไม่ใช่ยกตัวนะ เราพูดตามเรื่องท่านเมตตา พอเล่าถวายท่านแล้วใจก็พองแล้วเราก็ดูหลักของเราที่แน่ออยู่แล้วยังมีสักซีพยานอันเป็นตัวเอกแล้ว ใจก็ยังพองขึ้น เราก็ดูชัดใหญ่เลย วันหลังก็จะเอาอย่างเก่ามันไม่ได้อีกแหละ สองสามวันชัดกันอยู่ยังไม่ได้ ขึ้นไปหาท่านอีก ที่นี้มันไม่เป็นอย่างนั้นอีก มันเป็นอย่างนี้ท่านว่าว่าจะเอาให้เป็นอย่างนั้น มันเป็นหนเดียว จากนั้นมันก็รู้ธรรมดา ลงธรรมดา

มันจะเป็นบ้านะท่านว่า บทจะเอา ไม่ได้สอนให้คนเป็นบ้า มันเป็นมันก็เป็นหนเดียวเท่านั้น ผมก็เป็นหนเดียวเท่านั้นแหละ ผมไม่เห็นเป็นบ้า นี่มาเป็นบ้าอะไรอีก ขนาบเรา ไม่ได้สอนคนให้เป็นบ้านี่นะ มันเป็นแล้วก็ผ่านไปแล้วไปยุ่งกับมันทำไม พิจารณาในหลักปัจจุบันซี มันจะเป็นอะไรก็ให้เป็นขึ้นในหลักปัจจุบัน ท่านรู้นั้นท่านรู้ในหลักปัจจุบันใช่ไหม นั่นท่านเอาละนะ นี่ไปคว่ำหาที่ไหนอีก โอ๊ย ขนาบอีกนี่ก็ดี เราก็ดูไม่ลืมนั้นเห็นไหมจิตเวลา มันแสดง

นี่ถึงคราวที่จะพูด นี่ไม่เคยพูดที่ไหนเลยนะ ฟังมาพูดนี่นะ ก็อย่างนั้นแล้ว เราไม่ได้หนักได้หน่วง รู้เหมือนไม่รู้ มีเหมือนไม่มี เพราะไม่ได้หนักได้หน่วงเหมือนกิเลส..ธรรมมีในใจเหมือนไม่มี แล้วแต่เหตุผลโลกที่จะออกต้อนรับกัน เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้มาเกี่ยวข้องหนักเบาเล็กน้อย มันก็จะออกตามขั้นตามภูมิ ควรหนักหนัก ควรเบาเบา ถ้าไม่ควรก็ไม่ต้องออกเลย มีเท่านั้น ไม่เห็นหนักเห็นหน่วง ว่าอยากโอ้อวดอย่างนั้นไม่มี

เวลาท่านขู่เอาวันนั้น นี่ยังเป็นบ้าอยู่หรือไม่ ก็สอนให้ตีทำไมจะเป็นบ้า ก็มันไม่เป็น อย่างเก่า จะให้มันเป็นอะไรอีก ก็มันเป็นแล้ว ขนาดใหญ่เลย ผมก็เป็นคนเดียวเท่านั้นไม่เคยเป็นอีกเลย ผมก็ไม่สงสัยนี่นะ ว่ามันนะ นี่มาเป็นบ้างมเงาอะไรอีก เราก็คือ โห ขบขันดี ก็ไม่เป็นอีกนะเป็นคนเดียวเท่านั้น เป็นแบบนี้แหละ แบบอื่นมันก็เป็นของมันอีกปาดะ แล้วแต่ มันจะเป็น แต่ที่เด่น ๆ เด็ด ๆ มาก ๆ สะดุดใจอย่างมาก อย่างไม่เคยเป็น เราก็คือให้ฟัง อย่างที่ขึ้นไปเล่าถวายท่าน

อย่างอื่นมันก็เป็นอยู่แต่ธรรมดา ๆ แต่วันนั้นมันเป็นแบบสะเทือนโลก ไปเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็คึกคักขึ้นเลย เออ ถูกต้องแล้ว เหมาะแล้วได้หลักได้เกณฑ์แล้ว ผมเคยเป็นมาแล้วตั้งแต่อยู่ถ้ำสาริกา ท่านก็เลยรื้อมาเล่าให้ฟัง โห โลกธาตุดับหมดเลยเหมือนกันกับท่าน มหาหุเละ พูดตรงกันเป้งเลย เอาละที่นี้ได้หลักใหญ่แล้ว ท่านว่าหลักใหญ่ คือมันครอบไปหมดเกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพาน เกี่ยวกับความรู้แปลกประหลาดอะไร มันครอบไปหมด ก็เป็นคนเดียวเท่านั้นละ จนกระทั่งปานนี้ไม่เคยเป็นอย่างนั้นอีก

แต่นี้มันเป็นอย่างนั้นเป็นยังไงพูดไม่ถูก มันเป็นของมันอยู่เป็นประจำ แต่อันไหนที่เป็นบทเด็ดของมันก็มีอย่างที่ว่านี่ บทเด็ดมันก็มี ท่านก็ไม่ค่อยเล่าเรื่องอะไรอีก ท่านก็พูดบทเด็ดให้ฟังอย่างนั้นละ ของท่านท่านก็รู้ของท่านไปตลอดเวลา พุดมันแปลกอยู่นะ

นี่ละจิต ธรรมเป็นอย่างนั้นละเหมือนสระน้ำใหญ่นี้ น้ำเต็มอยู่ใต้สระ แต่จอกแหนมันปกคลุมไว้ข้างบนหมด มองลงไปเห็นแต่จอกแต่แหนไม่เห็นน้ำก็ว่าน้ำไม่มี อันนี้ก็ธรรมอยู่ทางใต้ จิตดวงเดียวนี้เป็นสระใหญ่ บรรจुธรรมไว้เต็มนี้ แต่กิเลสมันครอบไว้อีกทีหนึ่ง มองไปก็เห็นแต่กิเลสเต็มเนื้อเต็มตัวเต็มสัตว์เต็มบุคคล ที่ไหนมีแต่กิเลส มองหาน้ำคือธรรมอยู่ในใจ สระเหมือนกับใจ น้ำคือธรรมอยู่กับใจนั้น จอกแหนคือกิเลสปกคลุมธรรมไว้ไม่ให้เห็น ก็เห็นแต่อันนั้นซิ สุดท้ายก็ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี เป็นบ้ากันไปเรื่อย กิเลสหลอกทั้งนั้นนะ

เวลาเปิดออก ๆ เจอเข้าไปแล้ว ที่นี้เปิดจอกเปิดแหนออกไป ตักน้ำมาอาบมาตีมดู เป็นยังไงมัน ก็รู้ชัด ๆ รู้ชัดมันก็เชื่อฟังละที่นี้ ถึงจอกแหนจะปกคลุมขนาดไหนก็ตาม น้ำนี้

มีอยู่ นั้นแน่แล้ว นี่ก็มรรคผลนิพพานมีอยู่ พอเจอเข้าไปจุดใดจุดหนึ่งเท่านั้น ก็หยั่งเข้าถึง น้ำใหญ่ละ มันก็เปิดละซิ เพราะฉะนั้นพระโสดาท่านถึงแน่ โสตะแปลว่ากระแสพระนิพพาน พาดพิงถึงแล้ว นี่เปิดจอกได้เห็นน้ำแล้ว ผู้นี้หมายถึงว่าอย่างนั้น

ถึงจอกแหวนจะปกคลุมอยู่ก็ตาม เชื่อแล้วว่าน้ำในสระนี้มี ต้องการเมื่อไรก็ตักมาอาบ มาดื่มได้สบาย ๆ ถึงไม่ได้เปิดจอกเปิดแหวนออกหมดทั้งสระทั้งบึงก็ตาม ความเชื่อว่ามีน้ำใน สระนี้เต็ม ไสสะอาดปราศจากมลทินประจักษ์ใจ นี่พระโสดา จากนั้นก็ไม่ถอยละที่นี้ ค่อย เปิดออกไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็หมดทั้งสระเลย จอกแหวนหมดเลย น้ำเต็มบึง น้ำธรรมเต็มหัวใจ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงห้าม ท่านมีพระวินัยห้ามนะ คือห้ามไม่ให้พระไป บิณฑบาตสกุลที่สำเร็จพระโสดาบ้นแล้ว พวกนี้ท่านไม่ถอย พระพุทธเจ้าห้ามพระไม่ให้ บิณฑบาต ปรับอาบัติพระด้วยนะ เมื่อทราบแล้วว่าบ้านนี้สกุลนี้ เป็นสกุลพระโสดาบ้น ไม่ ให้บิณฑบาต

เขาอยากทำบุญให้ท่านให้เป็นอัยยาศัยของเขาเอง เรื่อย่าบิณฑบาต มีเท่าไรเขาโกย ให้หมด พุดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้นนะ พวกนี้ไม่มีถอยการทาน เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เพราะ ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงห้ามไม่ให้พระไปบิณฑบาตในบ้านเขา พระวินัยมี สกุลที่สำเร็จพระ โสดาห้ามไปเลย ให้เป็นอัยยาศัยของเขาเอง เขาอยากไปทำบุญให้ท่านก็เป็นเรื่องของเขา ไม่ให้พระเข้าไปยุ่งด้วยนะสกุลนั้น สกุลถึงไหนถึงกัน มีเท่าไรหมด นั่นเห็นไหมถ้าจะเป็น อย่างนั้นจริง ๆ พระพุทธเจ้าก็ห้ามพระไว้ไม่ให้ไปเกี่ยว ไม่ให้บอบช้ำ นั่นเห็นไหมพระพุทธ เจ้าสงเคราะห์โลก ถ้าสกุลอย่างนั้นแล้วห้ามไม่ให้พระบิณฑบาต ไปกวนเขาบอบช้ำเกินไป บัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น เห็นไหมพระพุทธเจ้า นี่ละหลักมีอยู่อย่างนี้

ออกจากรั้วท่านก็พูดถึงเรื่องฟ้าดินถล่มตอนวาระสุดท้ายที่เชียงใหม่ แต่เราลืมแล้ว เราฟังเพลินเสียจนน้ำตาร่วง เลยลืมว่าต้นไม้ต้นนั้นชื่อว่าอะไร ลืมจริง ๆ เวลาเขียนเราจึง เขียนชื่อต้นไม้ไม่ได้นะ ท่านบอกต้นไม้ต้นเดียว โอ้ย ร่มหนา กลางวันท่านก็เดินจงกรมอยู่ ที่นั่น กลางคืนก็ท่านก็มาพักที่นั่น วันนั้นก็กลางวันกลางคืนนะ ต้นไม้ต้นเดียวท่านว่าอยู่โดด เดี่ยว ร่มหนา เย็นทั้งวันทั้งคืน แต่ว่าที่พักท่านจะอยู่ที่ไหน ท่านก็ไม่ได้เล่านะ เราจำได้เด่น

ๆ ที่ท่านภาวนา กลางคืนท่านก็มาภาวนาอยู่ที่นั่น กลางวันท่านก็มาอยู่ที่นี่ แต่ที่พักท่านอยู่ที่ไหนท่านก็ไม่พูดเสีย หากอยู่รอบ ๆ นั้นแหละ แต่ว่าที่นั่นเป็นทำเลภาวนาท่าน คงเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่เป็นที่อยู่จริง ๆ นะ เป็นทำเลภาวนาท่าน

ท่านพิจารณาเรื่องอวิชา พิจารณาหลงไป ๆ ตามลงไป ๆ จิตมันหมุนตัว ๆ เข้าเลย แล้วก็ผางออกมาเลย โห ฟาดินถล่ม จิตของท่านยังพิสดารด้วยนะ พออวิชาขาดสะบั้นลง จากใจแล้ว ยังแสดงฤทธิ์เดชขึ้นมาเป็นบาปด้วยนะ ขึ้นมาแต่ละครั้งเป็นบาป เราเขียนไว้แล้วในหนังสือ เขียนไว้แล้วแต่เราลืมเดี๋ยวนี้ เช่นอย่าง โลโป คือลบสมมุติ มันแสดงลวดลายออกมา เวลาอวิชาสิ้นซากลงไปแล้ว ที่นี้ลวดลายของวิมุตติธรรมนี้แสดงออก อนาลโย บ้าง โลโป บ้าง ขึ้นในนั้นในขณะนั้น ฟาดินถล่ม โถ เรื่องอำนาจของอวิชาครองใจไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย บทเวลามันพุ่งออกจากใจ ใจดีดนี้เหมือนฟาดินถล่มเลยท่านว่า ใจดีดหลุดจากอวิชา อวิชาพุ่งลงไปแล้วใจดีดขึ้น ท่านบอกว่าเหมือนฟาดินถล่ม ฟังแล้วน้ำตา ร่วงเรา เลยลืมต้นไม้ต้นนั้นต้นอะไร ลืม ท่านอยู่ในป่า

ที่นี้ก็ย้อนเข้ามา เอาความจริงต่อความจริงมายันกันซิ อันนี้ก็เหมือนกันกิเลส อยู่วัด ดอยธรรมเจดีย์นี้ ที่แรกมันก็เป็น..คือเรื่องปัญหาเกี่ยวกับหัวใจมันจะไม่ว่างกันแหละ มันจะพีดกันอยู่ตลอดเวลา ความซึ้งก็ไม่มี นอกจากขณะหลับเท่านั้น นอกนั้นมีแต่ความเพียรล้วน ๆ เป็นเองโดยหลักธรรมชาติอัตโนมัติ ได้รู้เอาไว้ ความเพียรกล้าไม่รู้จักเป็นจักตาย หมุนฆ่ากิเลส หมุนตลอด ๆ วาระสุดท้ายที่มันจะเป็นขึ้นมา พิจารณาอะไรมันก็หมด พิจารณาอะไร ๆ มันก็หมด ปล่อยหมดไม่มีอะไรเหลือเลย

เอ้ พิจารณาอะไร มันก็เหลือธรรมชาติอันนี้ สง่าผ่าเผย ผ่องใส อัจฉรย์ล้นโลก ล้นสงสารอยู่ในดวงใจดวงนี้ เราว่า โอ้โห ใจดวงนี้ทำไมถึงอัจฉรย์นักหนานะ ถ้าพูดถึงเรื่องความสว่างไสวก็นึกพิลึกพิลั่น อัจฉรย์ทุกอย่าง พูดเรื่องความเศร้าหมองก็อัจฉรย์ พูดถึงเรื่องความผ่องใสก็อัจฉรย์ พูดถึงเรื่องความสว่างงามของจิตดวงนี้ก็อัจฉรย์ ไม่มีอะไรที่จะเหมือนเลย โถ เป็นขนาดนี้ละ ราฟิง ทำไมเป็นอย่างนี้ ราฟิงด้วยความอัจฉรย์

จากนั้นก็มาพิจารณาอีก คือมันจะขนาดไหนก็ตามนะ ขึ้นชื่อว่าสมมุติอยู่ในนั้น

แล้วจะต้องแสดงตัวออกมาตามขนาดของสมมุติ ละเอียด หยาบ ให้เห็นจนได้นั้นแหละ ที่
 นี้บางทีมันก็มีลักษณะเหมือนเศร้า ๆ หมอง ๆ พอให้จับได้ว่างั้นเถอะนะ ไม่มากแหละ ก็
 สติปัญญามันเปลอกกันเมื่อไร จ่อกันตลอดเวลา เอ๊ ทำไมจิตดวงเดี๋ยวนี้ถึงเป็นไปได้อย่าง
 อย่างนั้นนะ รำพึง เตียวว่าผ่องใส เตียวว่าเศร้าหมอง เตียวว่าทุกข์ ขณะที่มันเศร้าหมอง
 ความทุกข์จะมาด้วยกันนะ แต่พอจับได้เท่านั้นไม่ได้มากกว่านั้นว่าผิดปกติ ว่าผ่องใสความ
 สุขมันก็มาด้วยกัน เตียวว่าผ่องใส เตียวว่าเศร้าหมอง เตียวว่าผ่องใส เตียวว่าทุกข์ เตียวว่า
 สุข ทำไมจิตดวงเดี๋ยวนี้จึงเป็นได้หลายอย่างนั้นนะ ยิ่งจ่อ

นี่ถึงวาระสุดท้ายมันนะ เพราะไม่มีที่พิจารณาแล้ว มันปล่อยหมดแล้ว โลกธาตุไม่มี
 อะไรเหลือ เหลือแต่จิตกับกิเลสตัวนั้นไม่ปล่อยกันเท่านั้นเอง มันก็จ่อจุดนั้น พอวิตกอย่าง
 นี้จบลง ธรรมะอันหนึ่งก็ขึ้นแล้วที่นี้ ขึ้นภายในใจนะ เป็นคำ ๆ ออกมา คำว่าสุขก็ดี คำว่า
 ทุกข์ก็ดี คำว่าเศร้าหมองก็ดี คำว่าผ่องใสก็ดี ขึ้นแยบ ๆ สอนเราอยู่ในนี้ ธรรมทั้งสองเงื่อน
 นี้เป็น อนตตา นะว่าอย่างนั้น สองเงื่อน คือว่าสุขทุกข์ก็เป็นเงื่อนหนึ่ง ๆ แล้วผ่องใสเศร้า
 หมองอย่างนี้ก็เป็นอย่างนั้น เป็นเงื่อนหนึ่ง ๆ ธรรมทั้งสองเงื่อน คือเงื่อนสุขเงื่อนทุกข์ เงื่อน
 เศร้าหมองเงื่อนผ่องใส เป็น อนตตา หนา

ผูกขึ้นมาโดยเราไม่ได้คาดได้คิดนะ เป็นขึ้นมาเอง จิตกึ่งหน่อยหนึ่ง จ้องนิ่ง จากนั้น
 ไม่ทำงานเลยนะ จะว่าจ่อกับอะไรก็ไม่เชิง จะว่าเปลวไปไหนก็ไม่เปลว จะว่าจ่อกับงานอัน
 ไต่ก็ไม่ไต่ วางเป็นมัธยัสถ์กลาง ๆ ตอนนั้น พอธรรมสองบพนี้แสดงขึ้นมา ว่าธรรมสอง
 เงื่อนนี้เป็น อนตตา นะ มันถึงขั้นจะปล่อยหมดละ พอจิตสงบตัวเป็นมัธยัสถ์กลาง ๆ จะ
 ว่านิยมกับอะไรไม่เจาะจง จะว่าเปลวก็ไม่เปลว แต่ไม่ได้จ่อกับอะไร ตอนนั้นละก็ผางเลย
 เทียว นั้นเห็นไหม

อ้อ ธรรมชาติที่เป็นวัฏจักรหมุนหัวใจ หรือบีบบังคับหัวใจนี้มันขาดสะบั้นลงไป
 เหมือนมะพร้าวสองหน่อ หน่อหนึ่งสมมุติ หน่อหนึ่งวิมุติ มะพร้าวสองหน่อคือ อตตากับ
 อนตตา สุข ทุกข์ อตตากับอนตตาเป็นสองเงื่อน เหมือนกับว่ามันคว่ำลงพริบอย่างนี้
 เลย พริบเดียวเท่านั้น ไม่คาดไม่ฝัน ไม่นึก ฟาดดินถล่มสะเทือน เหมือนว่าสามแดนโลกธาตุ

กระเทียมถึงกันหมดเลย แต่เป็นอยู่ในจิตนะ เป็นอยู่ภายในจิตนี้ ผิงนี้หมดเลย พออันนั้น ผิงไปแล้ว พอหมดขณะนั้นขึ้นมา ทีนี้จิตเข้ามาสู่ความเป็นปกติแล้ว

ทีนี้มองดูอะไรนี้ โถ ไม่มีอะไรเกิน อัจฉรย์ โถ ทำไมเป็นอย่างนี้ โห พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง ๆ อ้อ พระพุทธเจ้าแท้ พระธรรมแท้ พระสงฆ์แท้ เป็นอันเดียวกันอย่างนี้หรือ ๆ อัจฉรย์ น้ำตานี้ไม่ต้องบอกละ พังเลย เทียว อัจฉรย์อันนี้ก็อัจฉรย์ มองดูโลกดูสงสารนี้ น่าสลดสังเวช มีดตื้อเลย มองดูอันนั้นจำไปหมด อัจฉรย์ ไม่นอนคืนวันนั้น นั้นละถึงได้บอกชัด ๆ เขาเทียบเป็นวันที่ ๑๕ เราจำได้แต่วันข้างแรม แรม ๑๔ คำ เดือนหก ๒๔๙๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ แต่มาเทียบกับปฏิทินร้อยปีแล้วเป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม นะ นั้นละที่ว่าวันฟ้าดินถล่ม ระหว่างวัฏจักรกับวัฏจักรตัดสินกันในคืนวันนั้นเหมือนฟ้าดินถล่มเลย ก็หนดเดียวเท่านั้น เท่านั้นเอง

ก็เป็นหลวงตาหมดราคาแล้วเดี๋ยวนี้ ตั้งแต่บัดนั้นมาเราไม่เคยเห็นกิเลสตัวใดแม้เท่าเม็ดหินเม็ดทรายที่จะมาผ่านหน้าให้เราเห็น ว่าหือ ยังมีอยู่หรือ ก็ไม่เคย แล้วก็ไม่เคยสงสัยด้วยนะ ขาดสะบั้นในขณะนั้นแล้วเป็นอันว่าหายสงสัย เป็นหลักปัจจุบันคือความบริสุทธิ์เต็มส่วนอยู่ตลอดเวลา ไม่เอื้อม เรื่องอดีตอนาคตไม่เอื้อม แต่เวลาเรามาพูดนี้เราก็คือ ตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วก็ไม่เคยเห็นกิเลสตัวใด แม้เม็ดหินเม็ดทรายที่จะมาผ่านหน้าให้เราเห็น หือ ยังมีอยู่หรือกิเลส จะได้พืดกันอีก ก็ไม่เคยมี อยากรู้อย่างนั้น

นี่ละที่เอาธรรมมาสอนโลกเราเอามาอย่างนี้ละ เราไม่ได้มาพูดเล่น ๆ มาโกหกโลกนะ เราทำแทบล้มแทบตาย เวลาเราทำนี้เหมือนผ้าขี้ริ้วไม่มีราคำราคา อยู่ในป่าในเขาเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม หนักมากที่สุดเรื่องฆ่ากิเลส เวลามันขึ้นมาผลของมันขึ้นเป็นอย่างนั้นละดูเอา ฟ้าดินถล่มเลย เวลากิเลสพังลงจากหัวใจ อวิชชาพังจากหัวใจเป็นฟ้าดินถล่มเลยเทียว มันเป็นเองอยู่ในจิตนะ เราจะว่าเป็นดินฟ้าอากาศถล่มนี้มันก็ไม่ใช่ แต่มันหากเป็นอยู่ในจิตนี้ เหมือนฟ้าดินถล่ม โลกธาตุไหวเลย เป็นอยู่ในนี้ โถ อำนาจกิเลสครองโลกนี้ครองอย่างนี้ เวลามันพังก็พังแบบฟ้าดินถล่มเหมือนกันอย่างนี้ เวลา ๕ ทุ่มพอดีเลย เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงมาดูนาฬิกา ๕ ทุ่มเป้งเลย

พอลงมาจากนั้น ตื่นเช้ามาก็เป็นวัน ๑๕ ค่ำ เดือนหกดับ มาถึงวัดสุทธาวาสนี้ ท่านเพ็ง วัดถ้ำกลองเพลนี้ละ พุดให้ท่านเพ็งฟังเป็นคนแรกนะไม่ลืม ท่านเพ็งขึ้นไปหาสองต่อสอง อยู่วัดสุทธาวาส นี้จะเล่าอันหนึ่งให้ฟังนะ ท่านเคยติดสอยห้อยตามผมมาเป็นเวลานานแล้ว แล้วคำที่ผมจะพูดเวลานี้ท่านเคยได้ยินได้ฟังไหม เลยเล่าเรื่องให้ฟัง เรื่องเป็นอยู่บนวัด ดอยธรรมเจดีย์เมื่อคืนวานนี้ บอกตรง ๆ เลย คืน ๑๔ ค่ำ เป็นอย่างนั้น ๆ

ที่นี้สรุปเลย พอฟังแล้วเป็นยังไงคำนี้ ท่านเคยอยู่กับผมมาเป็นเวลานานเคยได้ยินไหม ผมเคยพูดให้ฟังไหม โห ไม่เคยนะอย่างนี้นะ ตื่นเป็นบ้าเลยนั่นก็ดี นั่นละให้ตั้งใจหา อย่างนี้ละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอกาลิโก มีเป็นพื้นฐานประจำตลอดเวลาเป็นปัจจุบัน เอา ให้จริงนะ นี้ได้เห็นเสียแล้ว หายสงสัยทุกอย่าง หายสงสัยพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ หายหมดเลย เป็นอันเดียวกันหมดแล้วเราว่าอย่างนี้ เราไม่สงสัยพระพุทธเจ้าอยู่ตรงไหน ๆ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ตรงไหน จิตกับธรรมนี้เป็นอันเดียวกันแล้ว กับพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นอันเดียวกันแล้วไม่แยก ไม่มีแยก เป็นอันเดียวกัน

ถ้าจะเทียบก็เหมือนกับว่า แม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลมาจากคลองนั้น ๆ ลงมหาสมุทร ทะเลหลวง แล้วเป็นน้ำมหาสมุทรทะเลหลวงอันเดียวกันหมด แยกไม่ออกว่าแม่น้ำสายนี้ มาจากนั้น ๆ ไม่มี แยกไม่ได้ ตะลงไปก็เป็นแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงอันเดียวกันหมด

นี่จิตเมื่อถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วก็เหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ของผู้บำเพ็ญ ไหลลงมา ๆ ผู้บำเพ็ญนั้นละเป็นเหมือนแม่น้ำสายต่าง ๆ บำเพ็ญคุณงามความดีทั้งหลายนี้ เป็นเหมือนกับแม่น้ำแต่ละสาย ๆ ไหลลงมา ๆ พอเข้าถึงจุดสุดท้ายความบริสุทธิ์เต็มที่แล้ว เข้าฝั่งอัน นั้นเป็นอันเดียวกันหมดเลย เหมือนกับแม่น้ำคลองสายต่าง ๆ ที่ไหลเข้ามาสู่มหาสมุทร ทะเลหลวงเป็นอันเดียวกันแยกไม่ออก เมื่อจิตวิมุตติเข้าเป็นอันเดียวกันแล้ว ก็เป็นมหา วิมุตติมหานิพพาน

ฟังซิ มหาวิมุตติมหานิพพาน มหาสมุทรทะเลหลวงนี้เป็นวัตรธรรม แม่น้ำมหาสมุทร เป็นด้านวัตร มหาวิมุตติมหานิพพานเป็นด้านนามธรรม เมื่อจิตเข้าถึงความบริสุทธิ์แล้ว เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานอันเดียวกันเลย ไม่มียิ่งหย่อนต่างกัน นี่แม่น้ำสายต่าง ๆ เมื่อ

ไหลเข้าลงสู่มหาสมุทรทะเลหลวงแล้วเป็นแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงอันเดียวกันหมด จิตเมื่อเข้าถึงชั้นบริสุทธิ์แล้วเข้าถึงจุดมหาวิมุตติมหานิพพานอันเดียวกันหมด แยกไม่ออกเลย

นี่ละทั้งสองอย่างนี้สูญไหม เอ้า เทียบกัน นี่ละเป็นเครื่องยืนยันกันไว้เลยเทียว แม่น้ำมหาสมุทรใครเห็นไม่ใช่เธอ สูญไหม ที่แม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลลงไปสู่มหาสมุทร เต็มด้วยน้ำอยู่ในมหาสมุทร สูญไหม นี่ละจิตที่บริสุทธิ์ไหลเข้าเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานอันเดียวกันแล้วสูญไหม พิจารณาซิ วันนี้เปิดดอกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันเปิดดอกเต็มที่ เราก็ก่อนเคยพูดอย่างนี้กับสาธารณชนอย่างนี้ วันนี้เปิดให้เต็มที่ ฟังเสียซิ

นี่ละที่ได้มาประกาศธรรมสอนพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้มาแบบส้อมสี้ส้อมห้า มาแบบตันเตาเกาหมัดนะ แม้แต่เป็นผู้นำนี้ก็เหมือนกัน เราเป็นผู้นำด้วยความบริสุทธิ์ใจอย่างยิ่งแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเราเต็มทุกอย่าง เราไม่มีสิ่งใดบกพร่องแล้ว นำประเทศชาติบ้านเมืองเราด้วยความเมตตาแล้ว ๆ จึงขอให้ เห็นใจ

เดี๋ยวบางคนจะคิดไปว่าหลงตาบวนี้เป็นคนขอทาน ไปหาขอโน้นขอนี้จากคนนั้นคนนี้ เหมือนพวกนั้นเป็นมหาเศรษฐี เหมือนหลงตาบวเป็นทศตะเข้ญใจหาขอทาน อย่าคิดอย่างนั้นนะผิด กิริยาท่าทางที่เราทำต่อโลกนี้ เราทำเพื่ออุ้มชาติบ้านเมืองด้วยความเมตตาของเราต่างหาก เราไม่ได้เมตตาเรา เราเมตตาต่อโลกต่อสงสารต่างหาก ให้พากันตั้งอกตั้งใจฟื้นฟูเมืองไทยของเราขึ้นให้ได้นะ นี่ผู้นำของพี่น้องทั้งหลายเป็นพระประเภทใด ฟังให้ดีนะ เราไม่ได้บอกว่าเป็นอะไรก็ตาม ให้เอาเรื่องราวที่เป็นหลักความจริงนี้มาพูดให้ฟัง ว่า เป็นพระประเภทใด ว่าอย่างนี้เลย พูดอย่างเต็มย่นอย่างนี้ มานำประเทศไทยของเราเวลานี้ เราพูดเสียเต็มเหนี่ยววันนี้ เอาเต็มย่นเลย

สร้างนะสร้างความดี โลกธาตุนี้ไม่มีที่เกะกะนะ ไม่มีที่ใดที่ไว้ใจตายใจนอกจากบุญเท่านั้น มีอันเดียวฟังให้ดีนะ สามแดนโลกธาตุเราอย่าไปหวังฟังอะไร ฟังเป็นฟังตายกับเขาไม่ได้ เกะกะอะไรมีแต่สิ่งจะฟัง ๆ มีมากมีน้อยจะฟังทั้งนั้น เกะกะไม่ได้อาศัยไม่ได้ ถ้าบุญแล้วถึงไหนถึงกัน มีมากมีน้อย เกะกะติด ๆ เกะกะติดจนกระทั่งฟุ้งเลย ถึงมหาสมุทรทะเลหลวงมหาวิมุตติมหานิพพาน อาศัยอำนาจ แห่งบุญนี้

ที่ว่าเดินตามสายทางไปนี้ คือว่าสร้างบุญสร้างกุศลนี้แหละ เดินไป เท่ากับเดินเข้ามหาวิมุตติมหานิพพาน จะไปตามนี้ อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลเป็นสายทางหรือเป็นคลองน้ำ น้ำบุญน้ำกุศลไหลเข้าสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน อย่างอื่นเราอย่าไปหวังพึ่งนะ ไม่มีทาง นี้ประมวลมาหมดแล้ว กล้าพูดเต็มหัวใจเลย เราประมวลมาหมดสามแดนโลกธาตุนี้ อะไรจะเป็นที่เกาะของจิต จิตจะพึ่งเป็นพึ่งตายได้คืออะไร คือบุญเท่านั้น นอกนั้นไม่มี ถ้าบาปแล้วก็เป็นข้าศึกศัตรูอย่างมาก ตามจำนวนของมันที่มีมากมีน้อย จะหมุนตัวลงไป

ใครจะว่านรกมีนรกไม่มีก็ตาม ไม่มีปัญหาอะไร เป็นเรื่องความสำคัญของกิเลสหลอกคนให้ตายใจแล้วจมเท่านั้น ให้เชื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสิ้นกิเลสเห็นทุกสิ่งทุกอย่างแล้วมาสอนโลก ดังที่เราพูดเวลานี้เราก็เห็นของเราเต็มหัวอกแล้ว เราจึงนำมาสอนโลก เราไม่ได้มาสอนโลกด้วยความโกหก เพราะฉะนั้นพูดจึงเข้มข้นซี เข้มข้นก็ออกมาจากรู้จริงเห็นจริง ไม่สะทกสะท้าน

ไปที่ไหนก็ตาม เราพูดจริง ๆ เราไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุนี้ เราไปได้ทำได้พูดได้ทั้งนั้น เมื่อสมควรจะพูดหนักเบาเล็กน้อยจะออกทันที ๆ ที่จะให้สะทกสะท้านกับสิ่งใดผู้ใดเราไม่มี ว่างั้นเลย เพราะเรื่องโลก โลกนี้เป็นสมมุติ นี้ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นวิมุตติธรรมสูงกว่าอะไร พอที่จะไปกลัวอะไรอีกล่ะ มีเท่านั้นละ หน้อย นี้จะไปนาหว่าไม่ใช่ใกล้ ๆ นะ สายแล้วก็ยังอุตุสำคัญอดทนพูด วันนี้พูดเปิดอกเสียด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา

สภาหนุนี้เป็นสภาที่มีวาสนานะ อย่าประมาทนะ อย่าประมาทสภาหนุ สภาใหญ่ ๆ ทั่วโลกธาตุ เมืองไทยเราไม่มีใครได้ยินคำพูดอย่างนี้นะ แต่สภาหนุได้ยินหมด พวกสภาหนุได้ยินกันหมด สภาแมวไม่ได้ยิน มีแต่ร้องอาว ๆ เท่านั้นไม่ได้ยิน ร้องอาว ๆ หนูหลบหมด เลยไม่ได้สะแตกหนูด้วยซ้ำ เวลาจวนตัวจริง ๆ แมวไม่ร้องนะ จับเลย ตัวไหนมันร้องอาว ๆ แมวตัวนี้ตัวทองแห่งว่างั้นเลย หนูวิ่งหนีหมดได้ยินเสียงอาว ๆ

นี่ละเรื่องความอัศจรรย์ของศาสนาพุทธเราดังที่พูดให้ฟังนี้ ศาสนาพุทธนี่ละเป็นศาสนาคุณโลกคู่สงสารมาประจำ ตั้งแต่กับไปไหนก็ไปไหนคือพุทธศาสนาเท่านั้น ว่างั้นเลย

ศาสนานอกนั้นเป็นศาสนา คลังกิเลส คลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา จะเอาความบริสุทธิ์หลุด
 ปล่อยความแนใจมาจากไหน คนมีกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา ได้แค่นั้นรู้แค่นั้น ก็ดันก็เตาไป
 ตามความรู้ความเห็น ไม่ได้เป็นโลกวิทูเหมือนศาสตาดองค์เอก

ศาสตาดองค์เอกเป็นโลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงหมด นำมาสอนตามความรู้ความเห็น ไม่ผิด
 นี้ละพระพุทธศาสนาเราใครไม่มีวาสนาไม่ได้พบนะ พบแล้วก็ไม่สนใจ ผู้มีวาสนาได้พบได้
 เห็นได้ปฏิบัติตาม นี้ละเป็นแนวทางเป็นเกาะฟุ้งเป็นฟุ้งตายเราได้ คือสายธรรมที่พระองค์
 พาดไว้แล้วนี้เป็นบันได เกาะตามนี้นะอย่าปล่อยอย่าวาง

เรานี้ห่วงโลกมากนะ จวนจะตายเท่าไรยิ่งห่วง ห่วงจริง ๆ เมตตาทรรคมครอบหมด
 โลกธาตุ นี้ละอำนาจความเมตตาทรรคมจึงบีกบั้นไปได้นะ สำหรับเราห่วงเรา เราหมดแล้ว
 เราไม่มีอะไรห่วง นี้ถึงขยะ ถึงวาระมันแล้ว สลัดที่เดียวปั๊บทิ้งเลยไปเลย มาห่วงอะไร
 ประสาถึงขยะ เราหมดปัญหาโดยประการ ทั้งปวงมาได้ ๔๙ ปีนี้แล้ว ๒๕๙๓ มาจนกระทั่ง
 ป่านนี้ เป็นยังงินานหรือไม่นาน

เอาละวันนี้พักเครื่อง